

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie august 2014
I. senát

Nález:

spisová značka	I. ÚS 35/2014
sudca spravodajca	Milan Ealík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	4. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Špecializovaný trestný súd uznesením zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením odmietol a zároveň týmto uznesením neprijal písomný sľub sťažovateľa na nahradenie väzby.</p> <p>Sťažovateľ podal proti vyššie uvedeným rozhodnutiam ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že všeobecné súdy posudzovali otázku ponechania vo väzbe celkom 62 dní, čo podľa sťažovateľa nezodpovedá požiadavkám na neodkladnosť a urýchlenosť rozhodovania o väzbe.</p> <p>Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež uviedol, že napadnuté rozhodnutia sú v rozpore s obsahom spisu a neobsahujú žiadne konkrétne dôvody opodstatňujúce jeho ponechanie vo väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por.</p> <p>V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ tvrdil, že v konaní pred všeobecnými súdmi bolo porušené jeho právo na obhajobu, zásada kontradiktórnosti a zásada rovnosti zbraní, pretože mu bol odopretý prístup k spisu, obhajobe nebola umožnená účasť na úkonoch v konaní a taktiež jej nebolo umožnené vykonať dôkazy v prospech sťažovateľa. K tomuto bodu sťažovateľ dodal že v čase rozhodovania o prepustení z väzby nemala obhajoba k dispozícii kompletný očíslovaný vyšetrovací spis, a preto sa nemohla vyjadriť k vykonaným dôkazom a uvádzať skutočnosti v jeho prospech. Podľa sťažovateľa tiež orgány činné v trestnom konaní odmietali dôkazy navrhované obhajobou.</p> <p>Podľa sťažovateľa mali tiež súdy povinnosť zväziť prijatie miernejších prostriedkov nahradzujúcich väzbu, a to aj napriek tomu, že neboli sťažovateľom navrhnuté (resp. ako sťažovateľ uvádza, boli navrhnuté, keď pred špecializovaným súdom vyhlásil, že „je pripravený podrobiť sa akémukoľvek obmedzeniu“). Špecializovaný súd sa však alternatívnym nahradením väzby vôbec nezaoberal a najvyšší súd sa zaoberal len nahradením väzby sľubom, ale nie možnosťou nahradiť väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.</p>

	<p>Napokon sťažovateľ namietal zaujatosť sudcu najvyššieho súdu, ktorý vo veci rozhodoval a porušenie svojho práva na nestranný súd. Sťažovateľ poukázal na články uverejnené na internete, v ktorých sa mal ním namietaný sudca o sťažovateľovi vyjadriť v intenciách, „čo je zač“, resp. podľa názoru sťažovateľa ho namietaný sudca považuje za „špinu“. Sťažovateľ sa o tom, že o jeho väzbe rozhodoval namietaný sudca, dozvedel až z doručeného rozhodnutia.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené došlo podľa sťažovateľa postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov k porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
ratio decidendi	<p>K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením špecializovaného trestného súdu s výnimkou práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby.</p> <p>Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a uznesenia špecializovaného trestného súdu bol v prvom rade povolaný najvyšší (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.</p> <p>K namietanému porušeniu sťažovateľovho práva na urýchlené rozhodovanie o zákonnosti väzby postupom špecializovaného trestného súdu a postupom najvyššieho súdu.</p> <p>Požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá podľa judikatúry ústavného súdu lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.</p> <p>Konanie v predmetnej veci od predloženia veci špecializovanému trestnému súdu do vydania jeho uznesenia trvalo 19 dní a doručenie písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia trvalo 9 dní (spolu 28 dní) a úkony súvisiace s predložením spisu najvyššiemu súdu po podaní sťažnosti boli zrealizované do 4 dní, t. j. že konanie pred špecializovaným trestným súdom v predmetnej veci trvalo spolu 32 dní. Preskúmanie podanej sťažnosti trvalo najvyššiemu súdu 3 dni, doručenie písomného vyhotovenia uvedeného uznesenia najvyššieho súdu trvalo 11 dní, t. j. že konanie v predmetnej veci pred najvyšším súdom trvalo spolu 14 dní. Celkovo konanie v predmetnej veci prebiehajúce na dvoch stupňoch súdov trvalo 46 dní.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že konanie zodpovedalo požiadavkám podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, t. j. k porušeniu týchto práv v predmetnom konaní nedošlo.</p> <p>K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením najvyššieho súdu.</p> <p>a) Pokiaľ ide o namietanú neodôvodnenosť a arbitrárnosť rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatoval, že skutočnosti, na ktorých najvyšší súd založil dôvody väzby, sa teda nejavia ako svojvoľné alebo neodôvodnené (vzhľadom na dostatočnú konkretizáciu) či výslovne formálne a možno ich spoľahlivo subsumovať pod uvádzané zákonné dôvody väzby. Najvyšší súd pritom reflektoval aj na zásadné argumenty sťažovateľa o nedôvodnosti jeho väzby.</p> <p>Pri špecifikácii dôvodov väzby najvyšší súd poukázal na fakt, že trestné konanie v predmetnej veci sa nachádza v štádiu pred skončením vyšetrovania, avšak nie je zrejmé s ohľadom na množstvo procesných návrhov obhajoby, či vec nebude vrátená späť na doplnenie vyšetrovania. Najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že trestná činnosť, z ktorej je sťažovateľ obvinený, mala dlhodobý charakter, bola páchaná viacerými útokmi, opakovane a sťažovateľ si ňou zabezpečoval prostriedky na živobytie. Sťažovateľ síce nesúhlasil so záverom súdu, podľa ktorého si trestnou činnosťou zabezpečoval prostriedky na živobytie, avšak sám nepredložil žiadne argumenty, ktoré by poukazovali na zdroje jeho príjmov. Predmetný záver súdov možno preto považovať za logický. Taktiež poukazanie na dlhodobosť a rozsiahlosť trestnej činnosti spojený s potrebou ukončenia rozsiahlejšieho dokazovania je relevantným argumentom pre posúdenia dôvodov väzby</p>

sťažovateľa.

Najvyšší súd obavu z kolúzneho konania odôvodnil aj odkazom na konkrétne výpovede svedkov, z ktorých jednoznačne vyplýva, že spôsob páchania trestnej činnosti (zastrešovanie, ovplyvňovanie a podplácanie konkrétnych osôb), z ktorej je sťažovateľ obvinený, zodpovedá povahe kolúzneho konania, čo zvyšuje nebezpečenstvo využitia takéhoto konania aj proti svedkom v predmetnom konaní. Pokiaľ ide o dôvody preventívnej väzby, najvyšší súd poukázal aj na opakovaný a pretrvávajúci charakter sťažovateľom páchanej trestnej činnosti a v tejto súvislosti sa javiacu možnosť dokonania podobnej trestnej činnosti vo vzťahu k iným osobám a v prospech firiem, v ktorých má svoj vplyv a záujem cez osoby jemu blízke.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd už na predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

b) K porušeniu práva na obhajobu, zásady kontradiktórnosti a zásady rovnosti zbrání, ústavný súd konštatuje, že skutočnosť, že spis nebol podľa tvrdenia sťažovateľa kompletný a očíslovaný, ešte neznamená, že muselo dôjsť k porušeniu jeho práva na obhajobu, resp. k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a zásady rovnosti zbrání. Ako napokon zo spisu vyplýva, sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby, na svoju obhajobu uvádzal podstatné argumenty a odkazoval na obsah spisu. Samotné tvrdenie, že obhajoba nemala k dispozícii kompletný očíslovaný vyšetrovací spis, a rovnako tak ani samotné tvrdenie, že orgány činné v trestnom konaní odmietali dôkazy navrhované obhajobou bez ďalších podporných tvrdení a zdôvodnenia neobstoja.

c) K povinnosti posúdiť prijatie miernejších prostriedkov nahradzujúcich väzbu ústavný súd konštatuje, že aj keď pri rozhodovaní o väzbe sú súdy povinné zvážiť všetky možnosti nahradenia väzby miernejšími prostriedkami jej nahradenia poskytnutými Trestným poriadkom, v rámci odôvodnenia rozhodnutia je povinnosťou súdu vyporiadať sa len s rozhodnutím o tých prostriedkoch, ktorých použitie v konaní bolo sťažovateľom navrhnuté.

d) Pokiaľ ide o zaujatosť sudcu, vo veci konal sudca, o ktorom iný senát najvyššieho súdu rozhodol, že nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vo veci sťažovateľa. Predmetné rozhodnutie o nevyklúčení bolo prijaté 5 mesiacov pred prijatím napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a na základe námietky zaujatosti samotného sudcu, ako to uviedol aj samotný sťažovateľ. Ústavný súd vzhľadom na tieto skutočnosti odkazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc. S ohľadom na túto judikatúru možno podľa ústavného súdu aj túto argumentáciu sťažovateľa považovať za irelevantnú.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosti nevyhovel.

Odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka

Dĺžka rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu

Sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby 31. júla 2013. Prokurátor, ktorý pozná obsah spisového materiálu, potreboval 14 dní na to, aby predložil spis Špecializovanému trestnému súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) na rozhodnutie. Následne špecializovaný súd 19. augusta 2013 (t. j. 19 dní od podania žiadosti o prepustenie z väzby) určil termín výsluchu sťažovateľa na 3. september 2013, a to z dôvodu, že „konajúci sudca pre prípravné konanie bol aktuálne na dovolenke“. Sťažovateľ bol teda o svojej žiadosti o prepustenie z väzby vypočutý až po 33 (!) dňoch od jej podania.

Zároveň od podania žiadosti o prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu (31. júl 2013) až do doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (30. septembra, resp. 2. októbra 2013) uplynulo 61, resp. 63 dní. Z uvedených dôvodov neboli dosiahnuté štandardy čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru a v prerokovávanej veci došlo k porušeniu práva sťažovateľa na urýchléné rozhodovanie o zákonnosti jeho väzby.

Dôvody väzby

Je potrebné zdôrazniť, že v čase rozhodovania ústavného súdu bol sťažovateľ vo väzbe nepretržite viac ako 1 rok. Argumentácia všeobecných súdov v zmysle, že vzhľadom na to, že majú byť vykonané ďalšie procesné úkony, je potrebné ponechať sťažovateľa vo väzbe, aby na ne nemohol pôsobiť, nemôže byť z môjho pohľadu akceptovaná. Samotná skutočnosť, že majú byť vykonané ďalšie procesné úkony, totiž ešte neznamená, že na ne

	<p>bude obvinený pôsobiť. Vôbec už nie je možné súhlasiť s argumentom všeobecných súdov, že keďže obhajoba podala množstvo procesných návrhov, je nevyhnutné ponechať obvineného vo väzbe, aby na ne nemohol pôsobiť. Týmto spôsobom by obvinenému bolo upierané jeho právo na predkladanie dôkazov vo svoj prospech (právo na obhajobu), keďže navrhovanie takýchto dôkazov by v podstate znamenalo oddialenie jeho prepustenia z väzby.</p> <p>V okolnostiach tejto veci by však ani vyššie uvedené (nelogické a svojvoľné) zdôvodnenie neobstálo. Špecializovaný súd totiž uznesením z 10. januára 2014 odmietol obžalobu prokurátora vo veci sťažovateľa a vec mu vrátil z okrem iného s poukázom na „nedostatočne vykonané dokazovanie“. Z uznesenia špecializovaného súdu ďalej vyplýva, že „tvrdenia, na ktorých je postavená (obžaloba), nie sú dostatočne podložené dôkazmi“ a že „v obžalobe (sa) odráža aj určitá podstatná miera jednostrannosti vykonaného dokazovania len v neprospech obvinených“. Zároveň za 8 mesiacov väzobného stíhania sťažovateľa „nebola vykonaná ani len obhliadka miesta, kde mali byť vyhotovené zvukovo-obrazové záznamy“. S ohľadom na uvedené dokázem len ťažko porozumieť tomu, z akého dôvodu prevažuje záujem spoločnosti na väzobnom stíhaní sťažovateľa (v trvaní viac ako 1 rok) nad jeho právom na osobnú slobodu.</p> <p>Nie je možné sa stotožniť ani s argumentom, že traja svedkovia vypovedali o zastrašovaní sťažovateľom. Z predloženého spisu a v ňom zaznamenanaj výpovede svedka R. vyplýva, že sa o zastrašovaní „dozvedel len sprostredkovane od iných ľudí“ a že „osobne o tom nemá vedomosť“. Zo spisu tiež nevyplýva, že by svedkyne Z. a S. „vyslovili reálne obavy z obvineného“.</p> <p>Pokiaľ ide o pokračovanie v trestnej činnosti, zo strany štátu teda bolo prijaté opatrenie, aby sťažovateľ nemohol pokračovať v trestnej činnosti (pracovníci daňového úradu, ktorí mali pre sťažovateľa zabezpečiť „bezproblémové“ vyplatenie nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty, už nemajú právomoc ani možnosť takto konať). Zároveň sťažovateľ už nie je konateľom v príslušných spoločnostiach (i keď tu je možné vysloviť určité pochybnosti o účinnosti tohto opatrenia). Napriek tomu sa všeobecné súdy domnievajú, že nevyhnutným opatrením na dosiahnutie účelu trestného konania je ponechanie sťažovateľa vo väzbe a že tento účel nie je možné ani pri vynaložení úsilia dosiahnuť inak.</p> <p>Pokiaľ ide o argumentáciu, že sťažovateľ by mohol pokračovať v trestnej činnosti vo vzťahu k novým zamestnancom daňového úradu, alebo dokonca vo vzťahu k daňovým úradníkom vo všeobecnosti, tomuto argumentu chýba logika a je arbitrárny. Pravidlám logiky totiž odporuje postup, kedy súd z hypotetického tvrdenia vyvodzuje zistené fakty a z takto ustanovených faktov vyvodzuje ďalšie hypotézy. V podstate ide o argument kruhom, ktorý by sa dal použiť proti každej trestne stíhanej osobe z podplácania, čo nemožno tolerovať.</p> <p>Navyše, z napadnutých uznesení nevyplýva, že by špecializovaný súd a najvyšší venovali náležitú a najmä konkrétnu pozornosť pomerom a osobnosti sťažovateľa (či už bol súdne trestaný, či sa v minulosti pokúsil ovplyvniť vyšetrovanie a podobne), a ani to, že by posúdili primeranosť tohto opatrenia (väzby) vo vzťahu k iným možným opatreniam s cieľom zabrániť sťažovateľovi pokračovať v trestnej činnosti, ktorá nebola možná bez súčasného korupčného správania zamestnancov daňového úradu, ktorí sú, zrejme na rozdiel od sťažovateľa, trestne stíhaní na slobode (ak vôbec sú stíhaní).</p> <p>Rozhodnutie o predĺžení jeho väzby preto nie je podložené konkrétnymi skutočnosťami, resp. tie sú prezentované iba v nedostatočnej miere, keď z odôvodnenia nie je jasné, prečo proti sťažovateľovi nepostačuje použitie iných, menej invazívnych inštitútov Trestného poriadku. V danej veci bola pritom predmetom posudzovania ústavným súdom „len“ nevyhnutnosť väzobného stíhania sťažovateľa, a že samotné posudzovanie viny sťažovateľa bude predmetom ďalšieho konania pred všeobecnými súdmi.</p> <p><u>Záver</u></p> <p>Z už uvedených dôvodov som ako sudca spravodajca navrhoval, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie sťažovateľových práv, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal ním uplatňované finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 405/04, III. ÚS 7/00, ÚS 68/08, III. ÚS 90/03 EŠLP: rozhodnutie vo veci Rokhlina proti Rusku zo dňa 7. apríla 2005</p>

Nález – priet'ahy v konaní:

spisová značka	I. ÚS 88/2014
sudca spravodajca	Milan Lalić
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	4. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o určenie neplatnosti osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva a o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré začalo v roku 2005.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmet konania patrí do štandardnej agendy všeobecných súdov a nemožno ho hodnotiť ako právne zložitý. V okolnostiach danej veci, najmä vzhľadom na veľký počet účastníkov konania na strane navrhovateľov, ako aj odporcov ústavný súd pripustil určitú mieru skutkovej zložitosti, čo však okresný súd nezbavuje zodpovednosti za stav napadnutého konania, v akom sa nachádzalo v čase podania sťažnosti sťažovateľov.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľov ako účastníkov konania ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by mohli byť zohľadnené v ich neprospech pri posudzovaní dĺžky konania.</p> <p>3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v predmetnom konaní, možno konštatovať, že tento síce postupoval plynulo, avšak nesústredene a neefektívne. Okresný súd totiž v konaní závažne pochybil, keď vo svojom rozsudku zo dňa 6. mája 2009 nerozhodol aj o späťvzati návrhu na začatie konania proti odporcom v 2. až 56. rade (t.j. aj vo vzťahu k sťažovateľom). K odstráneniu uvedeného procesného pochybenia došlo až po tom, ako bol predmetný rozsudok po odvolaní zrušený uznesením krajského súdu a po vrátení veci prvostupňový súd svojim uznesením rozhodol, že späťvzatie nepripúšťa. Predmetné uznesenie bolo po odvolaní uznesením odvolacieho súdu zo dňa 30. decembra 2013 zmenené tak, že konanie bolo v rozsahu späťvzatia zastavené, pričom úlohou okresného súdu bude ešte rozhodnúť o trovách konania a to aj vo vzťahu k sťažovateľom. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd konštatoval, že nie je ústavnoprávne akceptovateľné, ak napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené vo vzťahu k sťažovateľom ani po viac než 8 rokoch od jeho začatia.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal každému zo sťažovateľov právo na finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje

Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.